NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JÁN MAZÁK
prednesené 3. decembra 2009 [1]

I — Úvod

1. Ralf Schräder sa v tomto odvolaní domáha, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa (siedma komora) z 19. novembra 2008 vo veci Schräder/Úrad Spoločenstva pre odrody rastlín (ďalej len „CPVO"), T-187/06 [2] (ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým uvedený súd zamietol žalobu pána Schrädera proti rozhodnutiu odvolacieho výboru CPVO (ďalej len „odvolací výbor") z 2. mája 2006 (ďalej len „sporné rozhodnutie") o zamietnutí jeho žiadosti o udelenie práva Spoločenstva k odrodám rastlín podľa nariadenia Rady (ES) č. 2100/94 z 27. júla 1994 o právach Spoločenstva k odrodám rastlín [3] v súvislosti s odrodou rastliny SUMCOL 01 (ďalej len „kandidátska odroda").

2. Odvolanie sa v zásade týka otázky, či bolo správne, že Súd prvého stupňa potvrdil sporné rozhodnutie, podľa ktorého sa kandidátska odroda nedala zreteľne odlíšiť od referenčnej odrody, ktorá sa mala považovať za všeobecne známu.

II — Právny stav

3. Podľa článku 6 nariadenia č. 2100/94 sa práva Spoločenstva k odrodám rastlín udeľujú pre odrody, ktoré sú odlišné, vyrovnané, stále a nové.

4. Podľa článku 7 nariadenia č. 2100/94:

„1. Odroda sa považuje za odlišnú, ak sa zreteľne odlišuje prejavom znakov, vyplývajúcich z konkrétneho genotypu alebo kombinácie genotypov, od akejkoľvek inej odrody

1 — Jazyk prednesu: angličtina.
2 — Zb. s. II-3151.
3 — Ú. v. ES L 227, s. 1; Mim. vyd. 03/016, s. 390.

všeobecne známej ku dňu podania prihlášky podľa článku 51.

2. Odroda sa považuje za všeobecne známu najmä vtedy, ak ku dňu podania prihlášky podľa článku 51:

a) bola príslušná odroda predmetom práva k odrodám rastlín alebo bola zapísaná v úradnom registri odrôd rastlín, v spoločenstve alebo v akomkoľvek štáte alebo v akejkoľvek medzinárodnej organizácii so zodpovedajúcimi kompetenciami;

b) bola pre túto inú odrodu podaná žiadosť o udelenie práva k odrodám rastlín alebo o jej zápis do takéhoto úradného registra za predpokladu, že výsledkom prihlášky bolo následné udelenie práva alebo vykonanie zápisu.

Vykonávacie predpisy podľa článku 114 môžu stanoviť ako príklady ďalšie prípady, keď sa odroda považuje za všeobecne známu.“

5. Podľa článku 67 nariadenia č. 2100/94 je možné sa proti rozhodnutiam CPVO, ktoré boli prijaté najmä v zmysle článkov 61 a 62, odvolať.

6. Článok 70 nariadenia č. 2100/94 znie:

„1. Ak orgán [CPVO], ktorý pripravil rozhodnutie, usúdi, že odvolanie je prípustné a náležite zdôvodnené [dôvodné – *neoficiálny preklad*], [CPVO] rozhodnutie opraví. To neplatí v prípade, ak odvolávajúcej strane odporuje v odvolacom konaní iná strana.

2. Ak rozhodnutie nie je opravené do jedného mesiaca od prijatia vyhlásenia zdôvodňujúceho odvolanie, [CPVO] bezodkladne:

— rozhodne, či bude konať podľa druhej vety článku 67 ods. 2 a

— postúpi odvolanie odvolaciemu výboru.“

7. Článok 75 nariadenia č. 2100/94 upravuje odôvodnenie rozhodnutí a právo byť vypočutý:

„Súčasťou rozhodnutí úradu sú odôvodnenia týchto rozhodnutí. Rozhodnutia môžu byť odôvodnené výhradne dôvodmi alebo dôkazmi, ku ktorým bola účastníkom konania poskytnutá príležitosť vzniesť písomné alebo ústne pripomienky.“

8. Podľa článku 76 nariadenia č. 2100/94:

„[CPVO] v rámci konania pred ním preskúma z vlastnej iniciatívy skutočnosti v rozsahu, v ktorom spadajú pod skúmania podľa článkov 54 a 55. Neberie pritom zreteľ na skutočnosti [ktoré neboli uvedené – *neoficiálny preklad*] alebo dôkazné predmety, ktoré neboli odovzdané v lehote stanovenej [CPVO].“

9. Články 60, 61, 62 a 63 nariadenia Komisie (ES) č. 1239/95 z 31. mája 1995, ktoré stanovuje vykonávacie pravidlá pre uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 2100/94, čo sa týka konania pred Úradom spoločenstva pre odrody rastlín [4], upravujú pravidlá pre dokazovanie vykonávané CPVO, poverenie znalcov, trovy dokazovania, zápisnice z ústnych pojednávaní a z vykonávania dôkazov.

III — Skutkový stav

10. V napadnutom rozsudku sa uvádzajú tieto skutkové okolnosti, ktoré predchádzali predmetnému sporu:

„10. Žalobca Ralf Schräder podal 7. júna 2001 na CPVO žiadosť o udelenie práva Spoločenstva k odrodám rastlín v zmysle nariadenia č. 2100/94. Táto žiadosť bola zapísaná pod číslom 2001/0905.

11. Odroda rastlín, v súvislosti s ktorou bola podaná žiadosť o udelenie práva, je

4 — Ú. v. ES L 121, s. 37; Mim. vyd. 03/017, s. 327.

odroda SUMCOL 01 (ďalej len ‚kandidátska odroda'), ktorá bola pôvodne prezentovaná ako odroda patriaca k druhu *Coleus canina*, Katzenschreck. Účastníci konania sa neskôr zhodli na tom, že táto odroda skôr patrí k druhu *Plectranthus ornatus*.

12. Vo svojej žiadosti žalobca uviedol, že kandidátska odroda už bola na území Európskej únie uvedená na trh, pôvodne v januári 2001 pod názvom ‚Verpiss dich' (‚zmizni'), ale mimo tohto územia ešte na trh uvedená nebola. Pochádza zo skríženia rastliny druhu *Plectranthus ornatus* a rastliny druhu *Plectranthus ssp*. (teda rastliny z Južnej Ameriky, v nemčine nazývanej ‚Buntnessel').

13. CPVO poveril 1. júla 2001 Bundessortenamt (Spolkový úrad pre odrody rastlín, Nemecko), aby pristúpil k vykonaniu odborného preskúmania v súlade s článkom 55 ods. 1 nariadenia č. 2100/94.

14. Zo spisu, ako aj z opisu skutkových okolností, uvedeného v napadnutom rozhodnutí, a tiež zo skutkových tvrdení uvedených v návrhu a nespochybnených zo strany CPVO vyplýva, že v priebehu prvého roka postupu preskúmania konkurenti žalobcu namietali proti udeleniu požadovaného práva. Títo konkurenti tvrdili, že kandidátska odroda nie je novou odrodou rastliny, ale voľne rastúcou odrodou, ktorá pochádza z Južnej Afriky a je tam, ako aj v Nemecku už roky uvádzaná na trh.

15. Kandidátska odroda bola najprv porovnaná s referenčnou odrodou predloženou spoločnosťou Unger, ktorá je konkurentkou žalobcu a ktorá ju klasifikovala ako patriacu k druhu *Plectranthus comosus*, ‚podobnému ako ornatus'. Vyšlo najavo, že tieto dve odrody sa výrazne neodlišujú. Unger však nepredložila žiaden dôkaz o tom, že referenčná odroda už bola známa. Vo svojej predbežnej správe z 28. novembra 2002, vypracovanej podľa noriem UPOV (Medzinárodná únia pre ochranu nových odrôd rastlín), Bundessortenamt uviedol:

‚V tomto roku sa SUMCOL 01 nelíšil od rastlín s názvom *Plectranthus ornatus* pochádzajúcich od spoločnosti Unger. Pán Unger však nepredložil žiaden dôkaz

o uvádzaní rastlín na trh od roku 1998. V roku 2003 bude potrebné pristúpiť k novému preskúmaniu.‘

16. Dr. Menne, zastupujúci pani Heine, prieskumovú pracovníčku Bundessortenamtu poverenú odborným preskúmaním, oslovil 20. marca 2002 pána E. van Jaarsvelda, spolupracovníka botanickej záhrady v Kirstenboschi (Južná Afrika), a požiadal ho o poskytnutie odrezkov alebo semien druhu *Plectranthus comosus* alebo *Plectranthus ornatus*, ktoré mal v úmysle použiť ako referenčné odrody. Rovnako požiadal o informáciu, či odrody týchto druhov sú dostupné na trhu Južnej Afriky.

17. Pán van Jaarsveld vo svojej odpovedi z 25. marca 2002 uviedol:

‚Druhy *Plectranthus comosus* a *P. ornatus* sa v našej krajine bežne pestujú. Prvý druh sa v súčasnosti považuje za voľne rastúcu invazívnu rastlinu a už sa nemôže predávať v škôlkach. Viacfarebné kultivary sú dostupné a často pestované a myslím si, že je stále legálne ich množiť. Druh *P. ornatus* záhradníci naďalej používajú a predávajú vo veľkej miere. Práve je tu jeseň a vyhľadám pre Vás semená týchto dvoch rastlín. Keďže nejde o druhy, ktoré sú typické pre náš región, tu v Kirstenboschi ich nepestujeme a budem musieť získať semená rastlín z konkrétnych záhrad.‘

18. V liste z 15. mája 2002 adresovanom pani Heine pán Miller z Royal Horticultural Society Garden vo Wisley (Spojené kráľovstvo) uviedol:

‚Obávam sa, že semená *Plectranthus* nemáme. Navrhujem, aby ste sa obrátili buď na Botanical Society of South Africa v Kirstenboschi…, alebo na Silverhill Seeds …, Kapské Mesto, Južná Afrika.

Pokiaľ ide o *C. canina*, je prakticky isté, že ide o druh *Plectrantus ornatus*, ktorý bol v minulosti nesprávne známy pod menom *P. comosus*. Priniesol som na zasadenie niekoľko rastlín »*C. canina*« a tie sú viac-menej rovnaké ako rastliny

druhu *P. ornatus*, ktoré pestujem už roky, a ako rastlina, ktorú som na účely jej identifikácie dostal začiatkom minulého roka zo škôlky vo Veľkej Británii.‘

19. V liste zo 16. októbra 2002 zaujal pán van Jaarsveld v súvislosti s fotografiou kandidátskej odrody, ktorú mu zaslala pani Heine, nasledujúce stanovisko:

‚Rastlina, o ktorú sa zaujímate, je nepochybne *P. ornatus Codd*. Tento druh poznám veľmi dobre. *P. comosus* je veľký ker s výrazne odlišnými chlpatými listami.‘

20. Do Bundessortenamtu boli 12. decembra 2002 doručené odrezky zaslané pánom van Jaarsveldom, ktorý uviedol, že boli získané z jeho súkromnej záhrady. Keďže niektoré z odrezkov prepravu neprežili, pravdepodobne pre chlad, Bundessortenamt živé rastliny namnožil, aby získal dodatočné odrezky. Takto získané rastliny boli pestované spoločne s rastlinami kandidátskej odrody SUMCOL 01 počas roka skúmania 2003. Na konci skúmania sa zistilo, že kandidátska odroda sa od rastlín získaných z odrezkov zaslaných pánom van Jaarsveldom odlišuje len minimálne. Podľa e-mailu od pani Heine z 19. augusta 2003 boli tieto rozdiely nepochybne ‚významné‘, ale sotva viditeľné.

21. CPVO informoval žalobcu listom zo 7. augusta 2003, že podľa Bundessortenamtu ‚rastliny v porovnaní s rastlinami testovanými v botanickej záhrade v Kirstenboschi vykazovali nedostatky v odlišnosti‘. Účastníci konania sa zhodujú na tom, že tieto rastliny pochádzajú zo súkromnej záhrady pána van Jaarsvelda. Uvedený list tiež poukazoval na to, že podľa pani Heine žalobca nebol schopný pri návšteve testovacieho priestoru Bundessortenamtu identifikovať svoju odrodu SUMCOL 01.

22. V septembri 2003 žalobca oznámil svoje pripomienky k odbornému preskúmaniu. Vychádzal jednak z výsledkov svojej poznávacej cesty do Južnej Afriky uskutočnenej 29. augusta až 1. septembra 2003 a jednak z výsledkov svojej návštevy v botanickej záhrade v Meise (Belgicko)

a vyhlásil, že je presvedčený o tom, že rastliny pochádzajúce zo záhrady pána van Jaarsvelda použité na účely porovnania nepatrili do referenčnej odrody, ale do samotnej odrody SUMCOL 01. Okrem toho vyjadril pochybnosti, pokiaľ ide o všeobecnú známosť referenčnej odrody.

23. Záverečná správa Bundessortenamtu z 9. decembra 2003, vyhotovená podľa noriem UPOV, bola žalobcovi zaslaná na pripomienkovanie 15. decembra 2003 spolu so sprievodným listom od CPVO. Táto správa dospela k záveru o neexistencii odlišnosti kandidátskej odrody SUMCOL 01 v porovnaní s referenčnou odrodou *Plectranthus ornatus* z Južnej Afriky (van Jaarsveld).

24. Žalobca predložil svoje posledné pripomienky k tejto správe 3. februára 2004.

25. Rozhodnutím R 446 z 19. apríla 2004 (ďalej len ‚rozhodnutie o zamietnutí') CPVO zamietol žiadosť o udelenie práva Spoločenstva z dôvodu nedostatku odlišnosti odrody SUMCOL 01 v zmysle článku 7 nariadenia č. 2100/94.

26. Pokiaľ ide konkrétne o podmienku všeobecnej známosti referenčnej odrody, CPVO sa v rozhodnutí o zamietnutí vyjadril takto:

‚V priebehu odborného preskúmania sa odroda SUMCOL 01 pozorovanými vlastnosťami zreteľne nelíšila od referenčného materiálu *Plectranthus ornatus* z Južnej Afriky, ktorý bol v čase podania žiadosti (7. júna 2001) všeobecne známy.

…

Pán van Jaarsveld vyhlásil, že botanická záhrada v Kirstenboschi sa orientuje na typické druhy. *P. ornatus* nie je rastlina typická pre Južnú Afriku, čo vysvetľuje, prečo sa nepestuje v botanickej záhrade. [Referenčná] odroda však je na

trhu prítomná a v záhradníctvach Južnej Afriky sa predáva, takže ju možno nájsť v súkromných záhradách, akou je záhrada pána van Jaarsvelda. Vzhľadom na to, že rastlina je prítomná na trhu a možno ju nájsť v súkromných záhradách, musí sa považovať za všeobecne známu.

CPVO nemá dôvod pochybovať o pôvode rastlinného materiálu, ako ho označil pán van Jaarsveld.'

27. Žalobca podal 11. júna 2004 odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí na odvolací výbor CPVO. V odvolaní tiež požiadal o možnosť nazrieť do procesných aktov. Tejto žiadosti sa v plnom rozsahu vyhovelo 25. augusta 2004, teda päť dní pred uplynutím štvormesačnej lehoty na predloženie odôvodnenia odvolania stanovenej v článku 69 nariadenia č. 2100/94. Žalobca toto odôvodnenie predložil 30. augusta 2004.

28. Rozhodnutie o zamietnutí nebolo predmetom autoremedúry v zmysle článku 70 nariadenia č. 2100/94 v lehote jedného mesiaca po doručení odôvodnenia odvolania stanovenej v tomto ustanovení. Listom z 30. septembra 2004 však CPVO žalobcovi oznámil svoje rozhodnutie z rovnakého dňa o ‚odklade rozhodnutia' v tejto súvislosti o dva týždne, keďže sa mu zdalo, že je vhodné uskutočniť nové skúmania.

29. Pán van Jaarsveld predložil CPVO 8. októbra 2004 nasledujúce upresnenia:

‚*Plectranthus ornatus* opísal Dr. L. E. Codd v Plectranthus and allied genera in southern Africa [Bothalia 11, 4, s. 393 – 394 (1975)]. Dr. Codd uvádza, že »rastie na skalách v polotieni vo výške medzi 1 000 a 1 500 metrov v Etiópii a Tanzánii. Pestuje sa a je polonaturalizovaný v Južnej Afrike.« Môžem preto tvrdiť a zároveň súhlasiť s Dr. Coddom, že uvedená rastlina je na našom lokálnom záhradníckom trhu prítomná už viac ako 30 rokov. Už v roku 1975 bola v rozsiahlej miere používaná a uvádzaná na trh, ale pod menom *P. neochilus*. V súčasnosti možno *Plectranthus ornatus* nájsť v záhradách v celej Južnej Afrike a je tiež rozšírená v záhradníckom podnikaní.'

30. CPVO položil 13. októbra 2004 pánovi van Jaarsveldovi nové otázky týkajúce sa miesta a dátumu získania odrezkov, dôkazov o ich kúpe, alternatívnych zdrojov ich získania a možného pôvodu európskeho rastlinného materiálu, ako aj odkazu na dielo Dr. Codda.

31. Pán van Jaarsveld odpovedal 15. októbra 2004 takto:

‚Dotknuté rastliny neboli kúpené, ide o bežný klon, ktorý si ľudia v celom Kapskom Meste a v Juhoafrickej republike (JAR) bežne vypestujú. Rastliny, ktoré som poslal, pochádzajú z mojej súkromnej záhrady (bývam a pracujem v botanickej záhrade v Kirstenboschi); pred niekoľkými rokmi som dostal odrezok zo záhrady môjho priateľa v Plumsteade, ktorý bol rozšírený v záhradníckom podnikaní. V našej botanickej záhrade sme túto rastlinu pestovali rovnakým spôsobom pod menom *P. neochilus*, avšak keď sme zistili, že ide o cudzí druh, z botanickej záhrady v Kirstenboschi sme ju odstránili, lebo pestujeme len rastliny JAR. Tento klon je dostupný v škôlkach v celej JAR a v našom záhradníckom podnikaní je prítomný od začiatku sedemdesiatych rokov. *Plectr*. sa zaoberám už roky a tento klon dobre poznám; nerastie zo semena, a preto má genetický pôvod a ide o jediný klon.

Pošlem Vám kópiu relevantných strán z diela Dr. Codda.‘

32. CPVO tiež oslovil juhoafrické ministerstvo poľnohospodárstva, pričom poukázal na stanovisko pána van Jaarsvelda a požiadal o viac informácií týkajúcich sa dostupnosti druhu *Plectranthus ornatus*.

33. J. Sadie, zástupkyňa uvedeného ministerstva, vo svojej odpovedi z 2. novembra 2004 uviedla:

‚Bola som v kontakte s iným odborníkom na *Plectranthus*, Dr. Gertom Britsom, ktorý je tiež šľachtiteľom.

Po prvé *Plectranthus* je druhom patriacim už celé roky do pracovnej domény pána Ernsta van Jaarsvelda, ktorý je preto skutočným odborníkom, čo sa týka tohto druhu, a informáciám, ktoré predložil, môžete dôverovať.

Publikácia z roku 1975, ktorej autorom je L. E. Codd, *Plectranthus* (Labiataea) and allied genera in southern Africa, Bothalia 11, 4, s. 371 – 442, uvádza *P. ornatus* ako pestovanú a seminaturalizovanú rastlinu Južnej Afriky. Potvrdzuje to aj Andrew Hankey vo svojom článku uverejnenom v Plantlife, č. 21, september 1999, The genus Plectranthus in South Africa: diagnostic characters and simple fields keys, s. 8 – 15.

Po druhé *Plectranthus ornatus* je druhom pochádzajúcim z tropickej Afriky (Tanzánia a Keňa). Je veľmi blízky juhoafrickému druhu *P. neochilus*, pričom rozdiely spočívajú v dlhšom okvetí *P. neochilus* a v zaokrúhlenom cípe listu *P. ornatus*. Zdá sa, že záhradníci si oba druhy vzájomne mýlia. Keďže väčšinou nie sú kvalifikovanými botanikmi, dôverujú v súvislosti s identifikáciou rastlín iným a len málo z nich pozná jemný rozdiel medzi druhmi, ako sú uvedené vyššie.

Faktom je, že tento druh pochádza z Afriky, a že ak rastliny, aj v prípade, že pochádzajú zo súkromných záhrad, nemožno odlíšiť od odrody, v súvislosti s ktorou sa žiada o udelenie práv pre šľachtiteľa, znamená to, že odroda nie je jediná.

V Pretoria Herbarium sa nachádzajú vysušené exempláre *P. ornatus* získané zo záhrady v roku 1960. Vysušené exempláre získané spomedzi naturalizovaných rastlín a záhradných rastlín v Južnej Afrike sú potvrdené v nedávnej publikácii, ktorej autorom je Dr. H. F. Glen, *Cultivated Plants of southern Africa – names, common names, literature*, 2002, s. 326.

… Môžeme určiť zdroj produkcie *P. ornatus*, to si však bude vyžadovať čas. Môžem Vás však odkázať na záhradníkov v Rodene Wholesale Nursery v Port Elizabeth, ktorí sa sťažovali na zápis odrody *P. neochilus* v Spojených štátoch, pretože podľa obrázkov ich nedokážu odlíšiť od štandardného *P. neochilus*, ktorý pestujú už takmer 15 rokov.'

34. CPVO 10. novembra 2004 rozhodol, že rozhodnutie o zamietnutí neopraví na základe autoremedúry stanovenej v článku 70 nariadenia č. 2100/94, a odvolanie postúpil odvolaciemu výboru. Uviedol, že východiskovou otázkou je, či rastlinný materiál referenčnej odrody, ktorý pán van Jaarsveld zaslal Bundessortenamtu, bol v súlade s tvrdením žalobcu materiálom odrody SUMCOL 01 vyvezenej z Nemecka do Južnej Afriky. CPVO na túto otázku odpovedal záporne, pričom vychádzal z odborného preskúmania Bundessortenamtu, ktoré odhalilo existenciu rozdielov medzi kandidátskou odrodou a referenčnou odrodou, a to v súvislosti s výškou rastliny, veľkosťou jej listu a dĺžkou trubice koruny kvetu.

35. V písomnej odpovedi z 8. septembra 2005 na otázku odvolacieho výboru CPVO uznal, že zmena podnebia a miesta mohla u rastlín vyvolať reakciu a že nemôže byť úplne vylúčené, ako to vysvetlil Bundessortenamt, že odrody, medzi ktorými sú také malé rozdiely, ako je to v prípade kandidátskej odrody a referenčnej odrody, patria do rovnakej odrody.

36. Účastníci konania boli odvolacím výborom vypočutí na pojednávaní 30. septembra 2005. Zo zápisnice z uvedeného pojednávania vyplýva, že pani Heine na ňom zastupovala CPVO. Pani Heine najmä uviedla, že zo šiestich odrezkov zaslaných pánom van Jaarsveldom len štyri prežili prepravu. Ako referenčné odrody boli vytvorené a použité nové odrezky, aby sa vylúčila možnosť, že rozdiely medzi kandidátskou odrodou a referenčnou odrodou vyplývajú z faktorov súvisiacich s prostredím. Vzhľadom na to, že uvedené nové odrezky patrili do druhej generácie, rozdiely medzi nimi treba podľa pani Heine pripísať genotypickým faktorom.

37. Zo zápisnice z pojednávania tiež vyplýva, že odvolací výbor po ukončení pojednávania nebol bezvýhradne presvedčený o všeobecnej známosti referenčnej odrody. Bez toho, aby spochybňoval dôveryhodnosť a odbornosť pána van Jaarsvelda, odvolací výbor zastával názor, že niektoré tvrdenia pána van Jaarsvelda v tejto súvislosti neboli dostatočne podložené, a preto dospel k záveru, že je potrebné, aby jeden z jeho členov uskutočnil v Južnej Afrike obhliadku na základe rozhodnutia o dôkaznom prostriedku, ako to vyplýva z článku 78 nariadenia č. 2100/94.

38. …

39. Odvolací výbor rozhodol o dotknutom dôkaznom prostriedku uznesením. Výkon tohto dôkazného prostriedku podmienil tým, že žalobca zloží záruku vo výške 6 000 eur v zmysle článku 62 nariadenia Komisie (ES) č. 1239/95… .

40. Vo vyjadrení zo 6. januára 2006 žalobca tvrdil, že nie je povinný predložiť dôkazy a že nenavrhol nariadený dôkazný prostriedok. Zdôraznil, že povinnosť určiť odlišnosť v zmysle článku 7 nariadenia č. 2100/94 prináleží CPVO. Podľa neho je preto ‚poznávacia cesta' do Južnej Afriky možná len na základe článku 76 nariadenia č. 2100/94. Z toho dôvodu nie je povinný zložiť záruku.

41. Rozhodnutím z 2. mája 2006 (vec A 003/2004, ďalej len ‚napadnuté rozhodnutie') odvolací výbor zamietol odvolanie podané proti rozhodnutiu o zamietnutí. V podstate usúdil, že odroda SUMCOL 01 nemohla byť jasne odlíšená od referenčnej odrody, ktorá bola v čase podania žiadosti všeobecne známa.

42. Pokiaľ ide o nevykonanie dôkazného prostriedku nariadeného uznesením, odvolací výbor na strane 20 uvedeného rozhodnutia konštatoval:

‚Výbor uznesenie o dôkaznom prostriedku týkajúcom sa identity a všeobecnej známosti referenčnej odrody pochádzajúcej zo záhrady pána van Jaarsvelda nevykonal, pretože po počiatočných pochybnostiach v súvislosti s vyššie uvedenými okolnosťami napokon dospel k presvedčeniu, že odroda použitá na porovnanie je referenčnou odrodou, a nie odrodou SUMCOL 01 a že referenčná odroda bola v čase podania žiadosti všeobecne známa.

Z toho dôvodu nie je skutočnosť, že odvolateľ nezaplatil záruku týkajúcu sa dôkazného prostriedku, príčinným faktorom v rozhodnutí tento dôkazný prostriedok nevykonať.'"

IV — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

11. Návrhom predloženým 18. júla 2006 pán Schräder podal na Súd prvého stupňa žalobu

o neplatnosť sporného rozhodnutia. Žaloba sa v zásade zakladala na ôsmich žalobných dôvodoch týkajúcich sa porušenia nariadenia č. 2100/94 – konkrétne článku 62 v spojení s článkom 7 ods. 1 a 2, článku 67 ods. 2, článku 70 ods. 2, článku 75 a „všeobecného zákazu prijímať v právnom štáte rozhodnutia nečakaným spôsobom“, článkov 76 a 88 – ako aj porušenia článku 60 ods. 1 a článku 62 ods. 1 nariadenia č. 1239/95.

— vyhovel návrhu žalobcu na zrušenie rozhodnutia odvolacieho výboru CPVO z 2. mája 2006 (vec A003/2004) podaný v prvostupňovom konaní.

V súvislosti s druhým bodom subsidiárne:

12. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zamietol jednotlivé žalobné dôvody ako nedôvodné, neúčinné alebo irelevantné a následne zamietol žalobu ako nedôvodnú a zaviazal pána Schrädera na náhradu trov konania.

— vrátil vec Súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie,

— zaviazal CPVO na náhradu trov tohto konania, konania pred Súdom prvého stupňa a konania pred odvolacím výborom.

V — Návrhy účastníkov konania pred Súdnym dvorom

13. Pán Schräder navrhuje, aby Súdny dvor:

14. CPVO navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa (siedma komora) z 18. novembra 2008 vo veci T-187/06,

— zamietol odvolanie,

— zaviazal pána Schrädera na náhradu trov konania pred Súdom prvého stupňa a Súdnym dvorom.

17. Druhý odvolací dôvod je rozdelený do piatich častí, v ktorých sa vytýkajú ďalšie porušenia práva Spoločenstva, zjavné rozpory a procesné chyby, najmä v tom, že Súd prvého stupňa potvrdil, že opis rastlinnej odrody v odbornej literatúre možno zohľadniť pri určení, či je kandidátska odroda všeobecne známa.

VI — Odvolanie

A — *Úvodné poznámky*

18. CPVO zastáva názor, že odvolacie dôvody, na ktorých sa toto odvolanie zakladá, by sa mali vyhlásiť za neprípustné, keďže sú namierené len voči skutkovým posúdeniam a hodnoteniu dôkazov, ktoré vykonal Súd prvého stupňa. V každom prípade CPVO namieta voči všetkým tvrdeniam pána Schrädera a tvrdí, že odvolacie dôvody treba zamietnuť ako nedôvodné.

15. Na podporu svojho odvolania pán Schräder uvádza dva odvolacie dôvody, ktoré sa delia na niekoľko samostatných častí.

16. V prvom odvolacom dôvode, ktorý sa skladá zo šiestich častí, pán Schräder v zásade tvrdí, že Súd prvého stupňa sa pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia dopustil niekoľkých procesných chýb, keď mal neprimerané požiadavky na výpoveď odvolateľa, rozhodol rozporuplne, porušil právo odvolateľa byť vypočutý, urobil zjavne nesprávne skutkové zistenia a skreslil skutočnosti a dôkazy.

19. Keďže toto odvolanie sa skutočne týka otázok prípustnosti a vzhľadom na to, že obaja účastníci konania sa vyjadrili k rozsahu súdneho preskúmania v prípadoch týkajúcich sa udelenia práva k rastlinným odrodám v rámci Spoločenstva podľa nariadenia č. 2100/94, v tejto súvislosti sa zdá, že je vhodné uviesť niekoľko všeobecných poznámok týkajúcich sa úlohy súdov Spoločenstva v takých prípadoch a hraníc ich právomocí.

20. Na úvod treba uviesť, že rozhodnutia prijaté CPVO o udelení alebo zamietnutí práva Spoločenstva k odrodám rastlín potenciálne podliehajú – okrem prípadnej autoremedúry samotným orgánom CPVO, ktorý dotknuté rozhodnutie pripravil – systému kontroly na troch stupňoch, v rámci ktorého prvé „vnútorné“ odvolanie prejednáva odvolací výbor. Po tomto preskúmaní v správnom konaní nasleduje, ako vyplýva z článku 73 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2100/94, možnosť preskúmania Súdom prvého stupňa a podľa článku 225 ES možnosť preskúmania Súdnym dvorom v odvolacom konaní.

21. V tejto súvislosti treba mať na pamäti, že predmet preskúmania je na každom z týchto stupňov odlišný. Pokiaľ ide o odvolací výbor, z článkov 71 a 72 nariadenia č. 2100/94 vyplýva, že môže vec opätovne preskúmať, a pritom môže uplatniť akúkoľvek právomoc prislúchajúcu CPVO. Je teda oprávnený pristúpiť k novému úplnému preskúmaniu tak právneho, ako aj skutkového základu odvolania. [5]

22. Súd prvého stupňa preskúmava zákonnosť rozhodnutia odvolacieho výboru, proti ktorému bola podaná žaloba. Znamená to, že posúdi, či také rozhodnutie bolo v čase jeho prijatia odvolacím výborom [6] postihnuté jedným z dôvodov uvedených v článku 73 ods. 1 nariadenia č. 2100/94, t. j. nedostatkom právomoci, porušením základnej procesnej náležitosti, porušením Zmluvy, uvedeného nariadenia alebo akejkoľvek právnej normy týkajúcej sa ich uplatňovania alebo zneužitím právomoci.

23. Predmetom odvolania pred Súdnym dvorom podľa článku 225 ES je naopak zákonnosť rozhodnutia alebo rozsudku prijatého Súdom prvého stupňa. V tomto odvolacom konaní tak Súdny dvor nemá právomoc preskúmať rozhodnutie odvolacieho výboru a už vôbec nie pôvodné rozhodnutie CPVO. Cieľom odvolacieho konania nie je ani všeobecné preskúmanie návrhu podaného na Súd prvého stupňa. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, jurisdikcia Súdneho dvora sa v odvolacom konaní obmedzuje na preskúmanie právnych zistení Súdu prvého stupňa – v zásade s výnimkou skutkových zistení – týkajúcich sa žalobných dôvodov, ktoré pred ním boli uvedené. [7]

5 — V tejto súvislosti možno nájsť analógiu so systémom preskúmania stanoveným v nariadení Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146): pozri najmä rozsudok Súdneho dvora z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul, C-29/05 P, Zb. s. I-2213, body 56 a 57.

6 — Porovnaj v tejto súvislosti rozsudok Kaul, už citovaný v poznámke pod čiarou 5, body 53 a 54; porovnaj aj rozsudok z 11. mája 2006, Sunrider/ÚHVT, C-416/04 P, Zb. s. I-4237, bod 55.

7 — Pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. februára 2008, Komisia/Girardot, C-348/06 P, Zb. s. I-833, bod 49, a z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, Zb. s. I-1981, bod 59.

24. Okrem toho pri preskúmaní správnych aktov inštitúcií Spoločenstva sú súdy Spoločenstva, ako Súd prvého stupňa uviedol vo svojich úvodných poznámkach v bodoch 59 až 62 napadnutého rozsudku, takisto obmedzené, pokiaľ ide o „hĺbku" súdneho preskúmania, ktoré majú vykonať.

25. V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že ak orgány Spoločenstva majú pri výkone svojich právomoci vykonať komplexné technické, vedecké, ekonomické alebo sociálne posúdenie, musí sa im priznať určitý rozsah voľnej úvahy. [8] Z tejto judikatúry ďalej vyplýva, že pri preskúmaní správneho rozhodnutia súd Spoločenstva nesmie nahradiť posúdenie príslušného orgánu svojím vlastným posúdením. Preskúmanie Súdnym dvorom sa preto musí obmedziť na overenie toho, či predmetné opatrenie nie je postihnuté zjavnou chybou alebo zneužitím právomoci alebo či predmetný orgán zjavne neprekročil medze svojej voľnej úvahy. [9] Ako Súd prvého stupňa zdôraznil v bode 61 napadnutého rozsudku, súd Spoločenstva musí v takých prípadoch preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a koherentnosť a preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn relevantných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení komplexnej situácie. [10]

26. Túto judikatúru možno podľa mňa uplatniť aj v súvislosti s udelením práva Spoločenstva k odrodám rastlín, avšak v tom rozsahu, že správne rozhodnutie prijaté v tejto oblasti je výsledkom zložitých posúdení, ktoré sa spomínajú v uvedenej judikatúre, pričom taký je nepochybne aj prípad, ako to uviedol Súd prvého stupňa v bodoch 63 až 66 napadnutého rozsudku, v ktorom ide o posúdenie rozlišovacej spôsobilosti rastlinnej odrody na základe kritérií stanovených v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2100/94.

8 — Pozri v tomto zmysle okrem iného rozsudky zo 14. decembra 2000, Taliansko/Komisia, C-99/99, Zb. s. I-11535, bod 26; z 19. novembra 1998, Spojené kráľovstvo/Rada, C-150/94, Zb. s. I-7235, bod 49; z 12. marca 2002, Omega Air, C-27/00 a C-122/00, Zb. s. I-2569, bod 65; z 12. októbra 2004, Nicoli/Eridania, C-87/00, Zb. s. I-9357, bod 37; z 29. apríla 2004, Taliansko/Komisia, C-372/97, Zb. s. I-3679, bod 83, a zo 14. januára 1997, Španielsko/Komisia, C-169/95, Zb. s. I-135, bod 34.

9 — Pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 11. apríla 2001, Komisia/Bruno Farmaceuitici a i., C-474/00 P(R), Zb. s. I-2909, bod 90; rozsudky z 18. decembra 2007, Cementbouw/Komisia, C-202/06 P, Zb. s. I-12129, bod 53, a z 2. júla 2009, Bavaria a Bavaria Italia, C-343/07, Zb. s. I-5491, bod 82.

10 — Pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. novembra 2007, Španielsko/Komisia („Lenzing"), C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 57, a z 18. júla 2007, Industrias Químicas del Vallés/Komisia, C-326/05 P, Zb. s. I-6557, body 76 a 77.

27. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že rozličné časti odvolacích dôvodov pána Schrädera sa čiastočne prekrývajú a opakujú, treba spoločne preskúmať prvú a druhú časť prvého odvolacieho dôvodu a tretiu, štvrtú a piatu časť toho istého odvolacieho dôvodu. Spoločne budú preskúmané aj prvá, druhá a tretia časť druhého odvolacieho dôvodu.

B — *Odvolacie dôvody*

1. Prvý odvolací dôvod

a) Prvá a druhá časť prvého odvolacieho dôvodu, týkajúce sa zistení Súdu prvého stupňa k otázke, či referenčná odroda a kandidátska odroda boli v skutočnosti tou istou odrodou

i) Hlavné tvrdenia

28. V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu pán Schräder spochybňuje zistenia Súdu prvého stupňa v bodoch 76, 79 a 131 napadnutého rozsudku, týkajúce sa výpovede pani Heine v súvislosti s otázkou, či referenčná odroda van Jaarsveld bola skutočne identická s kandidátskou odrodou SUMCOL 01. Pán Schräder tvrdí, po prvé, že Súd prvého stupňa nesprávne uviedol v bode 131 napadnutého rozsudku, že nepredložil žiadny dôkaz na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého bola výpoveď pani Heine v spornom rozhodnutí zaznamenaná neúplne. Po druhé, zápisnica z pojednávania pred odvolacím výborom 30. septembra 2005, na ktorú sa odvoláva bod 79 napadnutého rozsudku, nemôže slúžiť ako rozhodujúci dôkaz o výpovediach účastníkov na pojednávaní, pretože táto zápisnica bola vypracovaná v rozpore s článkom 63 ods. 2 nariadenia č. 1239/95. Po tretie, Súd prvého stupňa sa opäť v bode 79 napadnutého rozsudku opieral o dôkazné prostriedky, ktoré neboli uvedené v spise, a tým skreslil dôkazy a svoje tvrdenia týkajúce sa e-mailu pani Heine založil na čistých špekuláciách.

29. V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu sa vytýkajú procesné chyby v súvislosti so zisteniami Súdu prvého stupňa v bodoch 36, 71, 73, 74, 79 a 131 napadnutého rozsudku v tom zmysle, že referenčná odroda van Jaarsveld a kandidátska odroda v skutočnosti neboli rovnaké. Podľa pána Schrädera Súd prvého stupňa nemohol dôvodne rozhodnúť v bode 73 napadnutého rozsudku,

že všeobecné aspekty, na ktoré sa odvolával, nestačili na vyvrátenie záveru, ktorý prijal Bundessortenamt, že rozdiely medzi referenčnou odrodou van Jaarsveld a kandidátskou odrodou SUMCOL 01 nemožno pripísať environmentálnym faktorom.

30. V tejto súvislosti pán Schräder v prvom rade tvrdí, že Súd prvého stupňa mal neprimerané požiadavky v súvislosti s jeho výpoveďou, a tým porušil zásady vykonávania dôkazov. Konkrétne vzhľadom na čas, ktorý už uplynul od preskúmania rastlín, nemohol predložiť konkrétnejšie dôkazy na vyvrátenie tvrdení, ktoré pani Heine uviedla na pojednávaní pred odvolacím výborom. Pán Schräder navyše poukazuje na to, že Súd prvého stupňa rozhodol v bode 130 napadnutého rozsudku, že pani Heine vypovedala ako účastníčka konania, a nie ako svedkyňa alebo znalkyňa. Keďže pán Schräder jej výpoveď spochybnil, odvolací výbor a Súd prvého stupňa nemali právo prisúdiť väčšiu váhu výpovediam CPVO bez toho, aby vzali do úvahy dôkaz, ktorý navrhol predložiť. Súd prvého stupňa porušil právo pána Schrädera byť vypočutý, keď všeobecne zamietol jeho návrhy na predloženie dôkazov.

31. V druhom rade pán Schräder uvádza, že Súd prvého stupňa tým, že v bode 74 napadnutého rozhodnutia prijal záver o tom, že jeho výpoveď nebola dostatočne špecifická, skreslil skutočnosti a dôkazy. Súd prvého stupňa najmä prehliadol skutočnosť, že pán Schräder sa na pojednávaní pred odvolacím výborom vyjadroval k odrodám porovnávaným v roku 2003 a v písomných pripomienkach zo 14. októbra 2005 ku konkrétnym rozdielom medzi porovnávanými odrodami. A napokon, Súd prvého stupňa ignoroval jeho návrh, uvedený v bode 43 žaloby, na predloženie znaleckých dôkazov na podporu jeho tvrdenia, že také rozdiely možno vysvetliť tým, že Bundessortenamt referenčnú odrodu rozmnožil.

ii) Posúdenie

32. Hneď na úvod by som chcel pripomenúť judikatúru, podľa ktorej Súd prvého stupňa má výlučnú právomoc jednak zistiť skutkový stav, okrem prípadu, keby vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov, ktoré mu boli predložené, a jednak tento skutkový stav posúdiť. Pokiaľ Súd prvého stupňa zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má na základe článku 225 ES právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového

stavu a právne závery, ktoré z neho Súd prvého stupňa vyvodil. [11]

33. Súdny dvor teda nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, ktoré Súd prvého stupňa uznal na preukázanie tohto skutkového stavu. Pokiaľ totiž boli tieto dôkazy riadne získané a boli rešpektované všeobecné právne zásady a procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazných prostriedkov, len Súdu prvého stupňa prislúcha, aby posúdil, akú hodnotu treba priznať dôkazom, ktoré mu boli predložené. Toto posúdenie teda nepredstavuje, s výnimkou prípadu skreslenia týchto dôkazov, právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom. [12]

34. Dotknuté výhrady treba ďalej uviesť do súvislostí, pokiaľ ide o napadnutý rozsudok.

35. V tých častiach napadnutého rozsudku, ktorých sa uvedené výhrady týkajú, Súd prvého stupňa zamietol ako nedôvodnú prvú časť prvého žalobného dôvodu, v ktorej pán Schräder tvrdil, že CPVO a odvolací výbor nesprávne rozhodli, že odroda SUMCOL 01 nie je dostatočne odlišná v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2100/94.

36. Súd prvého stupňa v bode 73 napadnutého rozsudku rozhodol, že faktory, na ktoré sa pán Schräder odvolával, nepostačujú na dokázanie skutočnosti, že Bundessortenamt a následne CPVO a jeho odvolací výbor sa dopustili zjavne nesprávneho posúdenia, ktoré by mohlo spôsobiť zrušenie sporného rozhodnutia.

37. V prvých dvoch častiach prvého odvolacieho dôvodu je toto zistenie v zásade spochybnené v dvoch ohľadoch: po prvé, v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa v bode 74 napadnutého rozsudku rozhodol, že úvahy týkajúce sa účinku environmentálnych faktorov, na ktoré sa pán Schräder odvolával, neboli dostatočné na vyvrátenie záveru o opaku, ktorý prijal Bundessortenamt, a po druhé, v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa neprijal v bodoch 77 až 79 tvrdenia predložené pánom Schräderom na základe

11 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 18. decembra 2008, Coop de France bétail et viande a i./Komisia, C-101/07 P a C-110/07 P, Zb. s. I-10193, bod 58; zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisia, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, bod 51, a z 22. mája 2008, Evonik Degussa/Komisia, C-266/06 P, bod 72.

12 — Pozri v tomto zmysle rozsudky Coop de France bétail et viande a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 11, bod 59; General Motors/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 11, bod 52; a Evonik Degussa/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 11, bod 73.

výpovede pani Heine na pojednávaní pred odvolacím výborom a v e-maili adresovanom CPVO.

38. Pokiaľ sa teda pán Schräder v podstate snaží preukázať, že Súd prvého stupňa nemohol dôvodne prijať záver, že vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti nestačili na vyvrátenie záveru, ktorý prijal Bundessortenamt a potvrdil odvolací výbor, formálne síce namieta právne nedostatky, ale v skutočnosti spochybňuje skutkové posúdenie Súdu prvého stupňa a dôkaznú hodnotu, ktorú tento súd pripísal uvedeným skutočnostiam.

39. V týchto hraniciach treba prvú a druhú časť prvého odvolacieho dôvodu na základe uvedenej judikatúry [13] vyhlásiť za neprípustné.

40. V rozsahu, v akom pán Schräder tvrdí, že Súd prvého stupňa skreslil skutočnosti a dôkazy pri posúdení tvrdení založených na výpovedi pani Heine a na možnom vplyve environmentálnych faktorov na rozdiely medzi referenčnou a kandidátskou odrodou, podľa ustálenej judikatúry Súdny dvor zastáva názor, že k skresleniu dôkazov dochádza vtedy, keď sa posúdenie existujúcich dôkazov javí ako zjavne nesprávne i bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať nové dôkazy. [14]

41. Tvrdenia, na ktoré sa odvoláva prvá a druhá časť prvého odvolacieho dôvodu, sa však obmedzujú len na spochybnenie rôznych aspektov skutkového posúdenia Súdu prvého stupňa a neúplnej povahy tohto posúdenia, najmä pokiaľ ide o závery v bode 74 napadnutého rozsudku,. Pán Schräder však nepreukázal, ako Súd prvého stupňa skreslil jasné dôkazy v zmysle uvedenej judikatúry. V tejto súvislosti treba uviesť, že preukázanie toho, že Súd prvého stupňa mohol alebo podľa názoru pána Schrädera mal posúdiť dôkaz inak a prisúdiť skutočnostiam inú dôkaznú hodnotu, nie je to isté ako preukázanie toho, že Súd prvého stupňa posúdil dotknuté skutočnosti a dôkazy zjavne nesprávne.

13 — Pozri body 32 a 33 vyššie.

14 — Pozri v tomto zmysle okrem iného rozsudky z 8. mája 2008, Eurohypo/ÚHVT, C-304/06 P, Zb. s. I-3297, bod 34; z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 37, a z 18. júla 2007, Industrias Químicas del Vallés/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 10, bod 60.

42. Okrem toho si nemyslím, že by tvrdenia o tom, že Súd prvého stupňa porušil v dotknutých častiach napadnutého rozsudku procesné pravidlá dôkazného bremena a vykonávania dôkazov, boli dôvodné.

43. Po prvé, treba mať na pamäti, že úlohou Súdu prvého stupňa nebolo vykonať úplné posúdenie toho, či odrode SUMCOL 01 chýba odlišnosť v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2100/94. Mal skôr preskúmať, či sa odvolací výbor pri takomto posúdení dopustil zjavného nesprávneho posúdenia. [15]

44. Po druhé a konkrétnejšie, pokiaľ ide o posúdenie výpovedí pani Heine, ani za predpokladu, že zápisnica z pojednávania nebola predložená na schválenie účastníkom konania v rozpore s článkom 63 ods. 2 nariadenia č. 1239/95, ako tvrdí pán Schräder, toto procesné pochybenie samo osebe nestačí na spochybnenie odvolávky Súdu prvého stupňa na túto zápisnicu v bode 79 napadnutého rozsudku. Okrem toho nie Súdny dvor rozhodujúci o odvolaní, ale Súd prvého stupňa má určiť, či výpoveď pani Heine bola v spornom rozhodnutí zaznamenaná neúplne, o čom tento súd v bode 131 napadnutého rozsudku rozhodol, že to nebolo preukázané, pričom sa tým nedopustil zjavného nesprávneho posúdenia. [16] Na záver v bode 79 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa uviedol, prečo podľa neho netreba pri celkovom posúdení dôkazov prikladať osobitný význam vyjadreniu pani Heine uvedenému v e-maili z 20. júna 2005. V rámci svojej výlučnej právomoci hodnotenia dôkazov týmto rozhodol o dôkaznej hodnote tohto vyjadrenia a nepreukázalo sa, že pritom porušil procesné pravidlá vykonávania dôkazov alebo dôkazného bremena.

45. To isté podľa mňa platí aj po prvé, pokiaľ ide o to, že, Súd prvého stupňa zohľadnil výpoveď pani Heine na pojednávaní pred odvolacím výborom, a po druhé, pokiaľ ide o záver v bode 74 napadnutého rozsudku. Konkrétne v súvislosti s týmto druhým bodom nemožno povedať, že Súd prvého stupňa v rozsudku, ako ho vykladá pán Schräder, „uložil neprimerané požiadavky“, pokiaľ ide o jeho výpoveď, alebo mu „vytýkal“, že

15 — Porovnaj body 25, 26 a 36 vyššie.

16 — Konkrétnejšie treba uviesť, že v bode 41 žaloby podanej na Súd prvého stupňa pán Schräder navrhol ako dôkazný prostriedok svedecký výsluch pani Heine s cieľom potvrdiť svoju výpoveď pred odvolacím výborom, ale nie špecificky k úplnosti zápisnice.

nepredložil konkrétnejšie dôkazy; tento súd jednoducho rozhodol, že v súvislosti s posúdením hodnoty, ktorú treba prikladať tomuto dôkazu – čiže podľa mňa bez procesného pochybenia – vysvetlenia, svedectvá a znalecké posudky, ktoré mu boli predložené, nestačili na vyvrátenie záveru, ku ktorému dospel Bundessortenamt.

46. Na záver, pokiaľ pán Schräder opakovane vytýka – aj v odvolacích dôvodoch, ktoré predložil v tomto odvolaní – neúplné posúdenie skutočností a namieta, že Súd prvého stupňa zamietol jeho návrhy na predloženie dôkazov, chcel by som poukázať na to, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, pokiaľ ide o posúdenie návrhov na prijatie opatrení na zabezpečenie priebehu konania alebo návrhov dôkazných prostriedkov podaných účastníkom konania zo strany Súdu prvého stupňa, výlučne Súd prvého stupňa rozhoduje o prípadnej potrebe doplnenia informácií, ktorými disponuje vo veci, o ktorej rozhoduje. To, či sú predložené dôkazy dostatočné, patrí do jeho právomoci nezávislého posúdenia skutkových okolností, ktoré nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom, keď ten rozhoduje v rámci odvolania, okrem prípadov skreslenia dôkazov predložených Súdu prvého stupňa, alebo keď zo spisového materiálu vyplýva nepresnosť konštatovaní Súdu prvého stupňa. [17] Vzhľadom na to, že také skreslenie dôkazov alebo nepresnosti neboli v danom kontexte preukázané, [18] výhrady smerujúce voči tomu, že Súd prvého stupňa nevzal do úvahy návrhy na predloženie dôkazov, treba podľa mňa zamietnuť.

47. Na základe uvedených úvah treba podľa môjho názoru zamietnuť prvú a druhú časť prvého odvolacieho dôvodu.

b) Tretia, štvrtá a piata časť prvého odvolacieho dôvodu, týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia vierohodnosti vyjadrenia pána van Jaarsvelda

i) Hlavné tvrdenia

48. Tretia časť prvého odvolacieho dôvodu sa týka dostupnosti odrody SUMCOL 01 v Južnej Afrike v roku 2002 a smeruje voči zisteniu Súdu prvého stupňa v bode 82 napadnutého

17 — Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. decembra 2008, Masdar/Komisia, C-47/07 P, Zb. s. I-9761, bod 99; z 10. júla 2001, Ismeri Europa/Dvor audítorov, C-315/99 P, Zb. s. I-5281, bod 19, a z 11. septembra 2008, Nemecko a i./Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Zb. s. I-6619, bod 78.

18 — Porovnaj body 41 až 45 vyššie.

rozsudku, že „navyše žalobca dokázal, že kenská spoločnosť Florensis mala na konci roka 2001 obmedzené množstvo exemplárov tejto odrody na účely testov výnosnosti a že juhoafrická spoločnosť Alba-Atkantis prejavila začiatkom roka 2002 letmý záujem o získanie výlučnej distribučnej licencie na túto odrodu v Južnej Afrike“. Podľa pána Schrädera sú tieto zistenia nesprávne z toho dôvodu, že zároveň preukázal, že rastliny kandidátskej odrody možno v Nemecku získať poštovou objednávkou z Afriky. Okrem toho Súd prvého stupňa nevzal do úvahy jeho návrh na predloženie dôkazov o tom, že išlo o rastlinu kandidátskej odrody, ktorá rástla v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda, a nie o exemplár odrody bežne dostupnej v škôlkach v Južnej Afrike. Pán Schräder navyše tvrdí, že posúdenie Súdu prvého stupňa bolo nelogické a viedlo k skresleniu dôkazov v rozsahu, v akom potvrdilo zistenia odvolacieho výboru, že referenčná odroda bola bežne dostupná v škôlkach v Južnej Afrike, napriek tvrdeniu pána Schrädera – ktoré nebolo spochybnené – že podnik z Južnej Afriky mal záujem na získaní licencie na výlučnú distribúciu tejto odrody.

predloženie dôkazu o tom, že pán van Jaarsveld mal v skutočnosti záujem na zabránení registrácii kandidátskej odrody.

50. Piata časť prvého odvolacieho dôvodu je konkrétne namierená proti zisteniu Súdu prvého stupňa v bode 85 napadnutého rozsudku, podľa ktorého pán Schräder nepredložil dôkaz, ktorý by vážne spochybnil vierohodnosť tvrdení pána van Jaarsvelda. Pán Schräder tvrdí, že Súd prvého stupňa nezohľadnil rozličné vyjadrenia, ktoré dokazovali, že o vierohodnosti pána van Jaarsvelda možno pochybovať.

ii) Posúdenie

49. V štvrtej časti prvého odvolacieho dôvodu pán Schräder spochybňuje posúdenie vierohodnosti a nestrannosti pána van Jaarsvelda ako znalca, ktoré vykonal Súd prvého stupňa v bodoch 84, 93 a 95 napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o registráciu odrody SUMCOL 01. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti nevzal do úvahy časť jeho vyjadrení a jeho návrhy na

51. V prvom rade treba uviesť, že výhrady predložené v rámci tretej, štvrtej a piatej časti prvého odvolacieho dôvodu sú v zásade namierené voči úvahám Súdu prvého stupňa, na základe ktorých v bode 81 napadnutého rozsudku zamietol tvrdenia, ktorými chcel pán Schräder vyvrátiť tézu odvolacieho výboru, že skúsenosť vylučuje, aby rastliny

odrody SUMCOL 01 mohli skončiť v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda.

52. V bodoch 86 a 87 napadnutého rozsudku však Súd prvého stupňa jednoznačne uviedol, že aj za predpokladu, že odvolací výbor nesprávne prijal takú tézu, ako pán Schräder chcel dokázať, také pochybenie by nemalo vplyv na zákonnosť sporného rozhodnutia, keďže údajná možnosť by v každom prípade nestačila na spochybnenie posúdenia CPVO založeného na výsledkoch odborného preskúmania, podľa ktorého odroda SUMCOL 01 a odroda van Jaarsveld sú dve odlišné odrody.

53. Preto je zjavné, že výhrady predložené v rámci tretej, štvrtej a piatej časti prvého odvolacieho dôvodu smerujú voči dôvodom napadnutého rozsudku, ktoré Súd prvého stupňa uviedol len pre úplnosť. Keďže tieto výhrady, aj za predpokladu, že by boli dôvodné, nemôžu viesť k zrušeniu tohto rozsudku, musia sa na základe ustálenej judikatúry zamietnuť ako neúčinné. [19]

54. Tieto výhrady však podľa môjho názoru treba v každom prípade považovať za neprípustné vzhľadom na to, že sa konkrétne vzťahujú na konštatovania Súdu prvého stupňa, podľa ktorých sa nepreukázalo, že odroda SUMCOL 01 bola v relevantnom čase dostupná v Južnej Afrike, a na konštatovania, ktorými boli zamietnuté ďalšie tvrdenia žalobcu o tom, že vyjadrenia pána van Jaarsvelda neboli vierohodné. Spochybnením týchto posúdení pán Schräder zjavne spochybňuje skutkové posúdenia Súdu prvého stupňa a domáha sa toho, aby Súdny dvor v týchto bodoch nahradil posúdenie Súdu prvého stupňa vlastným posúdením. [20]

55. Navyše podľa môjho názoru Súd prvého stupňa pri dotknutých úvahách v napadnutom rozsudku neskreslil jasné dôkazy, ani svoje konštatovania neoprel o nedostatočné dôkazy. [21]

56. Z toho vyplýva, že tretia, štvrtá a piata časť prvého odvolacieho dôvodu by sa mali zamietnuť.

19 — Pozri v tomto zmysle okrem iného rozsudky z 19. apríla 2007, ÚHVT/Celltech, C-273/05 P, Zb. s. I-2883, body 55 a 56; z 8. mája 2003, T. Port/Komisia, C-122/01 P, Zb. s. I-4261, bod 17, a z 22. decembra 1993, Giorgio Pincherle/Komisia, C-244/91 P, Zb. s. I-6965, bod 31.

20 — Pozri v tomto zmysle body 33 a 34 vyššie a citovanú judikatúru.

21 — V tejto súvislosti odkazujem aj na bod 46 vyššie a citovanú judikatúru.

c) Šiesta časť prvého odvolacieho dôvodu založená na nesprávnych zisteniach, pokiaľ ide o skutočnosť, či referenčná odroda môže byť považovaná za všeobecne známu

i) Hlavné tvrdenia

57. V šiestej časti prvého odvolacieho dôvodu, ktorá sa týka bodov 90, 91, 68, 80 a 96 napadnutého rozsudku, pán Schräder v zásade tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení, keď skúmal otázku, či odrodu van Jaarsveld možno právom považovať za všeobecne známu v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94. K týmto pochybeniam došlo z toho dôvodu, že Súd prvého stupňa jednoznačne nerozlíšil medzi „odrodou" a „druhom" a tieto pojmy používal čiastočne ako synonymá.

58. Podľa pána Schrädera Súd prvého stupňa po prvé pochybil a skreslil dôkazy, keď predpokladal, že odvolací výbor, CPVO a Bundessortenamt stotožnili referenčnú odrodu van Jaarsveld s „odrodou" opísanou Dr. Coddom. Po druhé, napadnutý rozsudok si protirečí, pretože v bodoch 80 a 96 sa uvádza, že Codd opísal botanický „druh" *Plectranthus ornatus*, zatiaľ čo v bode 91 toho istého rozsudku sa odkazuje na „odrodu" *Plectranthus ornatus*. Po tretie, Súd prvého stupňa rozšíril predmet konania, hoci v bode 68 napadnutého rozsudku uviedol, že CPVO sa v konaní nemôže prvýkrát opierať o „odrodu" opísanú pánom Coddom, pretože túto odrodu odvolací výbor nezohľadnil.

ii) Posúdenie

59. Zdá sa, že prvé tvrdenie v rámci šiestej časti prvého odvolacieho dôvodu sa zakladá na tak trochu zúženom výklade bodu 91 napadnutého rozsudku.

60. V dotknutom odôvodnení napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa posúdil druhú časť prvého žalobného dôvodu, v ktorej pán Schräder tvrdil, že CPVO nesprávne rozhodol, že referenčná odroda bola všeobecne známa, a najmä, že pán van Jaarsveld sa mýli, keď tvrdí, že dotknuté rastliny sú súčasťou odrody, ktorú možno už roky získať v záhradníctvach Južnej Afriky. Tvrdil najmä, že

jedinou skutočnosťou, ktorá bola doteraz preukázaná, je existencia izolovanej rastliny rastúcej v súkromnej záhrade pána van Jaarsvelda. [22]

61. V odpovedi na toto tvrdenie Súd prvého stupňa v bode 91 napadnutého rozsudku uviedol, že pán Schräder neuviedol na podporu druhej časti žalobného dôvodu žiadne konkrétne tvrdenie ani špecifické dôkazy s cieľom, ako to Súd prvého stupňa zhrnul, „spochybniť asimiláciu, ku ktorej dospel odvolací výbor, medzi referenčnou odrodou pochádzajúcou zo záhrady pána van Jaarsvelda a juhoafrickou odrodou druhu *Plectranthus ornatus* opísaného v dotknutých vedeckých publikáciách a uvedeného vo vyhláseniach pána van Jaarsvelda a pani Sadie“. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že odvolací výbor „dôvodne dospel k takejto asimilácii“ na základe rôznych vyhlásení pána van Jaarsvelda.

62. Cieľom uvedenej časti nebolo stotožniť „odrodu“ s „druhom“, [23] ale skôr vyvrátiť tézu, podľa ktorej exemplár zaslaný ako referenčná odroda patril k izolovanej rastline v záhrade pána van Jaarsvelda, a naopak potvrdiť konštatovanie odvolacieho výboru prebraté do bodu 90 napadnutého rozsudku, podľa ktorého na základe rôznych faktorov, napríklad vyjadrení pána van Jaarsvelda a pani Sadie (z juhoafrického ministerstva pôdohospodárstva) a opisu Dr. L. E. Codda, „zaslané odrezky patrili k druhu *P. ornatus* pestovanému v Južnej Afrike“.

63. Podľa môjho názoru preto nemožno tvrdiť, že Súd prvého stupňa skreslil jasný zmysel sporného rozhodnutia.

64. V druhom tvrdení ide o rozpor medzi bodmi 80, 81 a 91 pre údajnú zámenu pojmov „odroda“ a „druh“.

65. V tejto súvislosti otázka, či odôvodnenie rozsudku Súdu prvého stupňa je rozporuplné alebo nedostatočné, predstavuje právnu otázku, ktorá môže byť v rámci odvolania preskúmaná. [24]

22 — Porovnaj bod 55 napadnutého rozsudku.

23 — Treba uviesť, že v bode 91 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa odkazuje na asimiláciu medzi referenčnou *odrodou* a juhoafrickou *odrodou druhu Plectranthus ornatus*.

24 — Pozri v tomto zmysle okrem iného rozsudok z 25. januára 2007, Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel/Komisia, C-403/04 P a C-405/04 P, Zb. s. I-729, bod 77 a citovanú judikatúru.

66. Z jednotlivých bodov napadnutého rozsudku, na ktoré sa pán Schräder odvoláva, však nevyplýva, že Súd prvého stupňa nevzal riadne do úvahy rozdiel medzi pojmom „odroda“ a „druh“. Naopak, v bode 80 napadnutého rozsudku uznal, že *Plectranthus ornatus* je druh, pod ktorý patria mnohé odrody, a v bode 91 sa odvolal na „juhoafrickú odrodu druhu *Plectranthus ornatus*“.

67. Ďalej v rozsahu, v akom pán Schräder tvrdí, že Súd prvého stupňa v bode 91 napadnutého rozsudku nesprávne uviedol, že Dr. Codd vo svojich publikáciách opísal odrodu *Plectranthus ornatus* namiesto zodpovedajúceho druhu, treba uviesť, že v každom prípade v tejto súvislosti pravdepodobne nejde o úplný rozpor, pretože každý druh – už samotnou podstatou pojmu – existuje len v podobe rôznych odrôd a z toho dôvodu podrobný opis rastlinného druhu nemožno len tak ľahko oddeliť od odrôd, ktoré ho tvoria.

68. Na základe uvedeného sa mi nezdá, že by Súd prvého stupňa nesprávne pochopil rozdiel medzi pojmami „odroda“ a „druh“, a jeho úvahy by tak boli rozporuplné alebo jeho závery nesprávne.

69. Na záver, pokiaľ ide o tretie tvrdenie založené na rozšírení predmetu konania, zdá sa, že sa podobne zakladá na zúženom výklade bodu 91 napadnutého rozsudku a musí sa rovnako zamietnuť ako nedôvodné.

70. Podľa môjho názoru preto treba šiestu časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnuť.

71. Z uvedeného vyplýva, že prvý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako celok.

2. Druhý odvolací dôvod

a) Prvá, druhá a tretia časť druhého odvolacieho dôvodu, ktoré sú založené na tom, že v rozsahu, v akom napadnutý rozsudok potvrdzuje, že publikácie sa mohli zohľadniť na preukázanie skutočnosti, že referenčná odroda bola všeobecne známa, tento rozsudok obsahuje zjavné protirečenia, pochybenia v súvislosti s vykonaním dôkazov a porušenia práva Spoločenstva

i) Hlavné tvrdenia

72. Prvá časť druhého odvolacieho dôvodu sa týka bodov 96 až 100 napadnutého rozsudku a opätovne rozdielu medzi botanickým druhom a odrodou. Podľa pána Schrädera, keďže Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že odborná literatúra obsahuje opisy botanického druhu, a nie odrody, jeho úvahy sú opäť zjavne protirečivé. V tejto súvislosti uvádza, že body 80 a 96 napadnutého rozsudku dokazujú, že Súd prvého stupňa považoval *Plectranthus ornatus* za druh tvorený niekoľkými odrodami a v dôsledku toho opisy v dotknutých publikáciách za opisy botanického druhu, zatiaľ čo dokument UPOV TG/1/3, citovaný Súdom prvého stupňa, sa odvoláva len na podrobné opisy rastlinnej „odrody". Zistenia Súdu prvého stupňa v bode 80 napadnutého rozsudku navyše nie sú v súlade s rozsahom jeho preskúmania vymedzeného v bode 66 uvedeného rozsudku.

73. V druhej časti druhého odvolacieho dôvodu pán Schräder tvrdí, že – ako vyplýva aj z prvej časti tohto odvolacieho dôvodu – CPVO, odvolací výbor a Súd prvého stupňa vykonali dôkazy zjavne neúplne, pretože nepristúpili k porovnaniu vlastností rastliny opísaných v publikáciách, ktoré sa zohľadnili, a vlastností kandidátskej odrody.

74. V tretej časti druhého odvolacieho dôvodu pán Schräder, na rozdiel od toho, čo Súd prvého stupňa uviedol v bodoch 97 až 99 napadnutého rozsudku, tvrdí, že podľa práva Spoločenstva v zásade nemožno zohľadniť publikáciu o podrobnom opise rastlinnej odrody pri skúmaní toho, či je referenčná odroda všeobecne známa. Na podporu svojho tvrdenia sa odvoláva na Dohovory UPOV z rokov 1978 a 1991, nemecké právo a patentové právo.

ii) Posúdenie

75. Podobne ako šiesta časť prvého odvolacieho dôvodu aj prvá, druhá a tretia časť

druhého odvolacieho dôvodu spochybňujú zistenia, na základe ktorých Súd prvého stupňa potvrdil, že odvolací výbor oprávnene rozhodol, že referenčná odroda bola všeobecne známa.

76. V rozsahu, v akom sa prvá časť druhého odvolacieho dôvodu a šiesta časť prvého odvolacieho dôvodu prekrývajú, odkazujem na svoje predchádzajúce úvahy [25]. Pokiaľ ide konkrétne o bod 98 napadnutého rozsudku, ten uvádza, že podľa dokumentu UPOV TG/1/3 uverejnenie podrobného opisu okrem iného patrí medzi aspekty, ktoré majú byť zohľadnené pri preukazovaní všeobecnej známosti. Toto vyjadrenie malo podporiť výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 Súdom prvého stupňa v bode 99 napadnutého rozsudku, že podľa uvedeného ustanovenia možno zohľadniť uverejnenie podrobného opisu. Hoci samotné znenie pravidiel UPOV odkazuje na uverejnenie podrobného opisu rastlinnej „odrody“, ako uviedol samotný Súd prvého stupňa v bode 97 napadnutého rozsudku, samotná táto okolnosť nedokazuje, že napadnutý rozsudok obsahuje zjavné protirečenia len preto, lebo uznáva, že odvolací výbor mohol zohľadniť podrobné opisy v dotknutých dielach.

25 — Pozri body 66 a 67 vyššie.

77. Pokiaľ ide o druhú časť druhého odvolacieho dôvodu, treba po prvé pripomenúť, že v tomto odvolacom konaní nemožno preskúmať zákonnosť konania, prípadne konkrétne zákonnosť vykonávania dôkazov pred CPVO a odvolacím výborom, ale zákonnosť konania pred Súdom prvého stupňa.

78. Po druhé, v časti napadnutého rozsudku, voči ktorej sú namierené tieto výhrady, Súd prvého stupňa len určil, či odvolací výbor bol oprávnený zohľadniť dotknutú odbornú literatúru, keď skúmal, či je referenčná odroda všeobecne známa. Preto nemožno úspešne tvrdiť, že Súd prvého stupňa zjavne neúplne vykonal dôkazy, lebo neporovnal vlastnosti rastliny, ako boli opísané v predmetnej literatúre, s vlastnosťami kandidátskej odrody.

79. Pokiaľ ide o tretiu časť druhého odvolacieho dôvodu, treba zdôrazniť, že ako Súd prvého stupňa správne uviedol v bode 99 napadnutého rozsudku, v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 sa uvádzajú niektoré prípady, v ktorých sa „najmä“ existencia inej odrody považuje za všeobecne známu, ale toto ustanovenie neobsahuje taxatívny zoznam faktorov, ktoré možno v tejto

súvislosti zohľadniť, ani nijaké iné pravidlo obmedzujúce vykonávanie dôkazov.

80. Navyše skutočnosť, že v článku 7 znenia dohovoru UPOV z roku 1991, na ktorý sa pán Schräder odvoláva v tejto časti odvolacieho dôvodu, sa na rozdiel od znenia tohto dohovoru z roku 1978 podrobný opis v publikácii výslovne neuvádza ako faktor, ktorý možno zohľadniť, nedokazuje, že podľa predmetného dohovoru a implicitne aj podľa článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 by bolo neprípustné taký dôkaz použiť. Rovnako ani z porovnaní s nemeckým právom a patentovým právom nemožno vyvodiť nijaké závery, pokiaľ ide o výklad predmetného nariadenia.

81. Skutočne sa zdá, že neexistujú žiadne presvedčivé dôvody, pre ktoré by sa na účely článku 7 ods. 2 nariadenia č. 2100/94 mali z posudzovania vo všeobecnosti vylúčiť odborné publikácie. Rozsah, v akom konkrétna publikácia preukazuje alebo pomáha preukázať, že daná referenčná odroda je všeobecne známa, je už úplne iná otázka, ktorú treba posúdiť za konkrétnych okolností každého prípadu najmä vzhľadom na špecifický obsah dotknutej publikácie.

82. Súd prvého stupňa preto podľa mňa mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, dospieť k záveru, že odvolací výbor mohol zohľadniť podrobné opisy uvedené v dotknutej literatúre, aby určil, či referenčná odroda je všeobecne známa.

83. Na záver treba uviesť, že predmetné publikácie boli v každom prípade len jedným z viacerých faktorov, ktoré odvolací výbor vzal do úvahy pri určení, že referenčná odroda van Jaarsveld je všeobecne známa.

84. Z toho vyplýva, že prvá, druhá a tretia časť druhého odvolacieho dôvodu by sa mali zamietnuť.

b) Štvrtá časť druhého odvolacieho dôvodu založená na tom, že Súd prvého stupňa pochybil v súvislosti s tvrdeniami pána Schrädera o porušení článku 62 nariadenia č. 2100/94

i) Hlavné tvrdenia

85. V štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu pán Schräder tvrdí, že Súd prvého stupňa v bode 104 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že jeho téza uvedená v bode 103 toho istého rozsudku, podľa ktorej CPVO mal uznať odrodu SUMCOL 01 za zreteľne odlišnú, je v zjavnom rozpore s tézou, ktorú žalobca formuloval a podľa ktorej je kandidátska odroda SUMCOL 01 a referenčná odroda van Jaarsveld jednou a tou istou odrodou. Údajný rozpor tu neexistuje, pretože, ak – ako tvrdí – rastliny, ktoré zaslal pán van Jaarsveld, patrili k odrode SUMCOL 01, nexistovala „referenčná odroda", od ktorej sa odroda SUMCOL 01 zreteľne neodlišovala.

ii) Posúdenie

86. V prvom rade by som chcel poukázať na to, že v súvislosti s treťou časťou prvého žalobného dôvodu predloženého Súdu prvého stupňa pán Schräder tvrdil, ako tento súd uviedol v bode 103 napadnutého rozsudku, že CPVO mal rozhodnúť, že odroda SUMCOL 01 je zreteľne odlišná. Keďže pán Schräder sa v rámci prvej časti toho istého žalobného dôvodu snažil preukázať, že kandidátska odroda a odroda, ktorú zaslal pán van Jaarsveld, boli v skutočnosti rovnaké, Súd prvého stupňa mohol bez toho, aby sa v tejto súvislosti dopustil nesprávneho právneho posúdenia, uviesť v bode 104, že uvedené dve tézy si zjavne protirečia.

87. V druhom rade skutočnosť, že tvrdenia pána Schrädera v kontexte tretej časti prvého žalobného dôvodu sa zakladali na nesprávnom predpoklade, bola podľa názoru Súdu prvého stupňa, ako vyplýva z bodu 105 napadnutého rozsudku, zjavná už z posúdenia prvých dvoch častí prvého žalobného dôvodu.

88. Preto výhrada, podľa ktorej Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že tézy predložené pánom Schräderom si protirečia – aj za predpokladu, že by bola dôvodná – nemôže byť účinná a ovplyvniť platnosť rozsudku.

89. Štvrtá časť druhého odvolacieho dôvodu by sa v dôsledku toho mala zamietnuť.

c) Piata časť druhého odvolacieho dôvodu založená na nesprávnom právnom posúdení účasti pani Heine na pojednávaní pred odvolacím výborom

i) Hlavné tvrdenia

90. V tejto časti druhého odvolacieho dôvodu pán Schräder tvrdí, že pri posúdení účasti pani Heine na pojednávaní pred odvolacím výborom v bodoch 129 až 131 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa porušil článok 60 ods. 1 a článok 15 ods. 2 nariadenia č. 1239/95. Po prvé, Súd prvého stupňa ignoroval skutočnosť, že podľa článku 60 ods. 1 nariadenia č. 1239/95 sa prijatie opatrenia na vykonanie dôkazu vyžaduje aj v súvislosti s účasťou účastníka konania na pojednávaní. Preto aj keď sa pani Heine zúčastnila pojednávania ako „zástupkyňa" CPVO, a nie ako svedkyňa alebo ako odborná znalkyňa, mala byť formálne predvolaná. Po druhé, pani Heine bola nesprávne označovaná za „zástupkyňu" [26] CPVO, pretože v tom čase bola pracovníčkou Bundessortenamtu. Po tretie, ani CPVO, ani odvolací výbor neodôvodnili svoje tvrdenie, že pani Heine mohla na základe požiadaviek článku 15 ods. 2 nariadenia č. 1239/95 oprávnene konať za CPVO.

ii) Posúdenie

91. Po prvé treba spresniť, že pokiaľ ide o výhradu pána Schrädera, že na rozdiel od toho, čo Súd prvého stupňa uviedol v bode 130 napadnutého rozsudku, pani Heine bola zamestnancom Bundessortenamtu, nie CPVO, sa zdá, že táto kritika sa zakladá na nepresnom preklade nemeckého znenia napadnutého rozsudku. Z anglického aj francúzskeho znenia toho istého rozsudku aj z kontextového výkladu dotknutej časti však vyplýva, že Súd prvého stupňa v skutočnosti uviedol, že pani Heine sa zúčastnila ako „agent" CPVO, teda ako jeho zástupkyňa.

92. Po druhé, vzhľadom na to, že pani Heine sa na pojednávaní zúčastnila ako zástupkyňa CPVO, ktorý je podľa článku 68 nariadenia

26 — V nemeckom znení napadnutého rozsudku „Bedienstete", t. j. zamestnanec (vo verejnej správe).

č. 2100/94 účastníkom odvolacieho konania, a nie ako účastník konania, prípadne svedok alebo znalec, Súd prvého stupňa neporušil článok 60 ods. 1 nariadenia č. 1239/95, keď v bode 130 napadnutého rozsudku potvrdil, že jej účasť na pojednávaní si nevyžadovala prijatie opatrenia na vykonanie dôkazu v zmysle uvedeného ustanovenia.

93. Po tretie, v tejto súvislosti Súd prvého stupňa uviedol, že CPVO bol oprávnený tvrdiť, že v zmysle článku 15 ods. 2 nariadenia č. 1239/95 úkony uskutočnené pani Heine podľa podmienok dohody medzi CPVO a Bundessortenamtom v súvislosti s odborným preskúmaním sú voči tretím osobám úkonmi CPVO.

94. Pán Schräder neodôvodnil svoje tvrdenie, podľa ktorého sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia v súvislosti s uvedeným konštatovaním alebo pri uplatnení článku 15 ods. 2 nariadenia č. 1239/95 a obmedzil sa len na tvrdenie, že ani CPVO, ani odvolací výbor nepreukázali, že požiadavky zákonného zastúpenia CPVO boli zo strany pani Heine splnené.

95. Z toho vyplýva, že piata časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

96. Podľa môjho názoru preto treba prjať záver, že aj druhý odvolací dôvod by sa mal zamietnuť v celom rozsahu.

97. Na základe uvedených úvah sa domnievam, že odvolanie treba zamietnuť ako celok.

VII — Trovy konania

98. Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže CPVO navrhol zaviazať pána Schrädera na náhradu trov konania a pán Schräder nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

VIII — Návrh

99. Z uvedených dôvodov navrhujem, aby Súdny dvor:

— 1. zamietol odvolanie;

— 2. zaviazal pána Schrädera na náhradu trov konania.